

[L. D. Rasmussen.]

Omraader. Nu vil det jo erindres, at hvis Straf i Henhold til §16 eller §17 findes uanvendelig, kan der, hvis det af Hensyn til Retssikkerheden skønnes fornødent, anvendes andre Foranstaltninger overfor de paagældende; de kan dømmes til Anbringelse paa Sindssygeanstalter, Aandssvageanstalter, andre Kur- og Plejeanstalter, Asylter eller andre særlige Forvaringsanstalter, bl. a. ogsaa til Internat, hvilket i hvert Fald i Øjeblikket benyttes i væsentlig Grad overfor seksuelt abnorme.

I Ændringsforslagets Stykke 2 slaas det fast, at der, før Bestemmelse træffes, skal indhentes Lægeerklæring fra en Læge, der af Justitsministeren er bemyndiget til at afgive Erklæringer i saadanne Tilfælde, eller af Retslægeraadet. Dette er sket for at sikre, at det virkelig bliver en Læge, som er sagkyndig paa dette specielle Omraade. Man kan ikke med Billighed forlange, at alle Læger skal være særligt inde i alle Problemer. Derfor maa man naturligvis i alle saadanne Tilfælde henvise til særligt dertil uddannede, og hvad der sker, er sikkert i Virkeligheden kun en Lovfæstelse af den nuværende Praksis i saadanne Tilfælde.

I Ændringsforslag Nr. 6 foreslaar Flertallet slettet Stykke 1 i § 17, og det er efter Sagens Natur ganske selvfølgelig, thi den er gjort overflødig.

Ændringsforslag Nr. 9 sætter Fængselsnævnet i Stedet for Justitsministeren til at træffe Bestemmelse om Ændring af det Sted, hvor den fuldt normale Person udstaar den idømte Straf. Ærede Medlemmer vil sikkert erindre, at vi fra vor Side var meget betænkelige ved at etablere denne nye Institution, Fængselsnævnet; men da der blev en anden Sammensætning af Nævnet, og da socialt interesserede Personer kan tilkaldes som Raadgivere, men uden Stemmeret, og da der paa dette Grundlag kunde tilvejebringes Enighed mellem en meget stor Del af Udvalgets Medlemmer, forlod vi vor Modstand mod at etablere Fængselsnævnet for ikke at volde Lovforslaget Vanskeligheder.

Ved Ændringen under Nr. 28, som gaar ud paa, at det fastsættes ved kongelig Resolution, hvordan Arbejdsudbyttet skal fordeles, Udbetalingen af den Fangerne tillagte Del skal ske, søger Flertallet at skabe Mulighed for en Ordning, der kan bibringe Fan-

gerne Forstaaelse af Arbejdets økonomiske Værdi.

Jeg synes egentlig, at den ærede Ordfører ikke behøvede at bruge Vendingen om „Fagforeningspriskurant“ og „Hotel“. Det første Ord har jo en ilde Klang for mange, og det sidste Ord er blevet et benyttet Udtryk bl. a. mellem dem, der bliver straffet, som kalder det at komme paa Hotel, saa vidt jeg har hørt. Det maatte ikke være paa krævet i Argumentationen, thi Hensigten er den, at Fangerne først og fremmest skal lære at arbejde, men de skal ogsaa forstaa, at dette Arbejde, selv i Fængselet, vil blive lønnet. Men for det tredje skal de tillige være klar over, at de ikke bor gratis og faar deres Fortjeneste, de skal betale derfor.

Dette er det, vi tænker os ud i Fremtiden. Vi skaber blot Mulighed for, at der kan ske en Udvikling i den Retning; og dette forekommer mig af Hensyn til Fangerne at være et Fremskridt af betydelig Rækkevidde. Thi det, det drejer sig om, er i første Linie, at Fangen, samtidig med at han har Følelsen af, at hans Frihed er berøvet ham, fordi han har begaaet en Lovovertrædelse, bliver vænnet til Arbejde og til at forstaa Arbejdets Betydning, bliver vænnet til ogsaa at forstaa, at med jo mere Interesse og jo større Energi han arbejder, desto større vil hans Udbytte blive. Med andre Ord, Formaalet er i saa stor Udstrækning, som det er gørligt, at udvikle Interessen for Arbejdet, at gøre Fangerne forstaaeligt, at Arbejdet er det Fundament, som betinger Eksistensmuligheden. Det er dette, som forekommer os at have en uhyre stor Betydning.

I Ændringsforslagene Nr. 34 og 35 foreslaas det, at det skal være Fængselsnævnet i Stedet for Justitsministeren, som bestemmer om Fangens Overførelse til Arbejdshus eller Forvaringsanstalt.

Med Hensyn til Ændringen under Nr. 39 vil jeg gerne sige, at ligesom Flertallet har ønsket § 40, 1ste Stykke, bibeholdt, saaledes at Justitsministeren kan løslade almindelige Fængselsfanger paa Prøve, har vi ogsaa ønsket i § 41 at slaa fast, at Underretten i den Kreds, hvor den løsladte bor eller opholder sig, ved Kendelse skal afgøre, om Genindsættelse skal finde Sted, i Stedet for som foreslaaet, at Justitsministeren skulde gøre det. Det er en almindelig Lov-